

NEJDRAŽŠÍ JOSEPHINE

Caroline Georgeová

FRAGMENT

Nejdražší Josephine

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Caroline Georgeová
Nejdražší Josephine – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NEJDRAŽŠÍ
JOSEPHINE

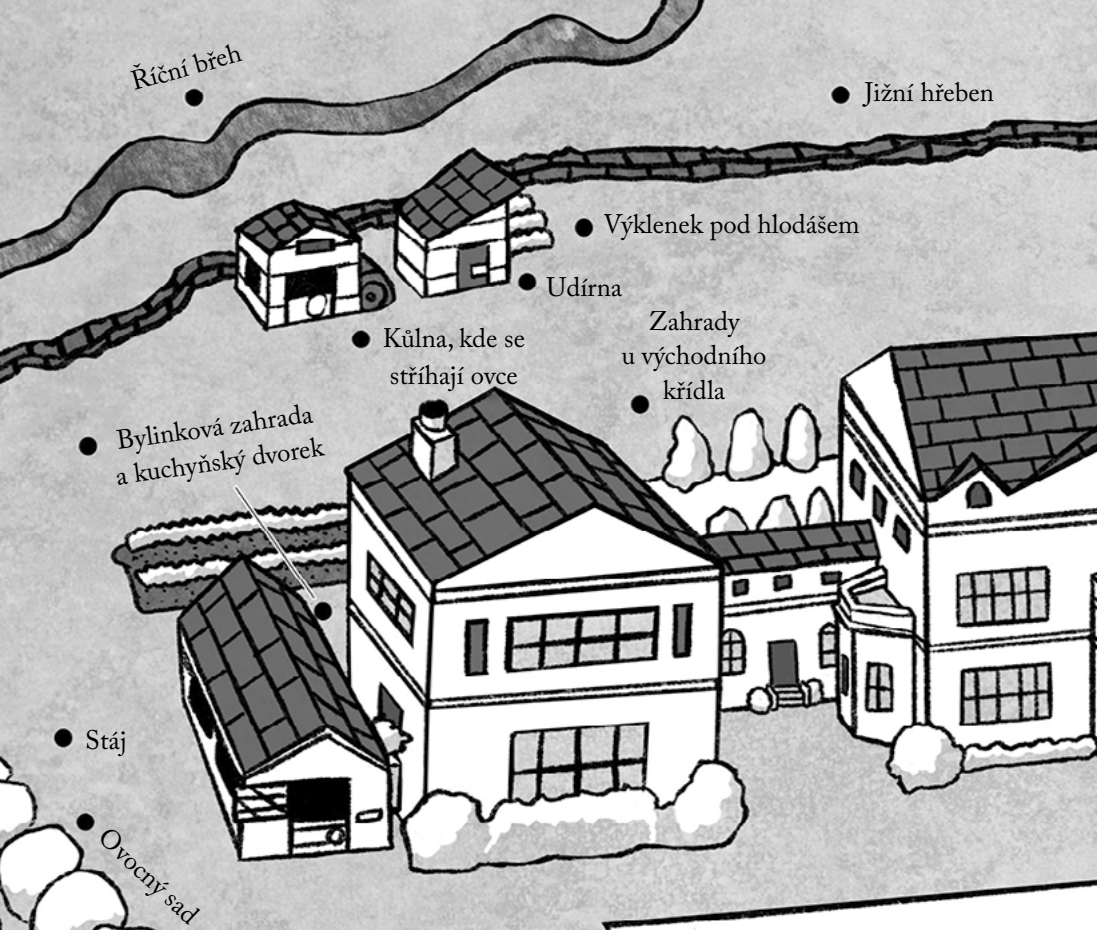

Caroline Georgeová

FRAGMENT

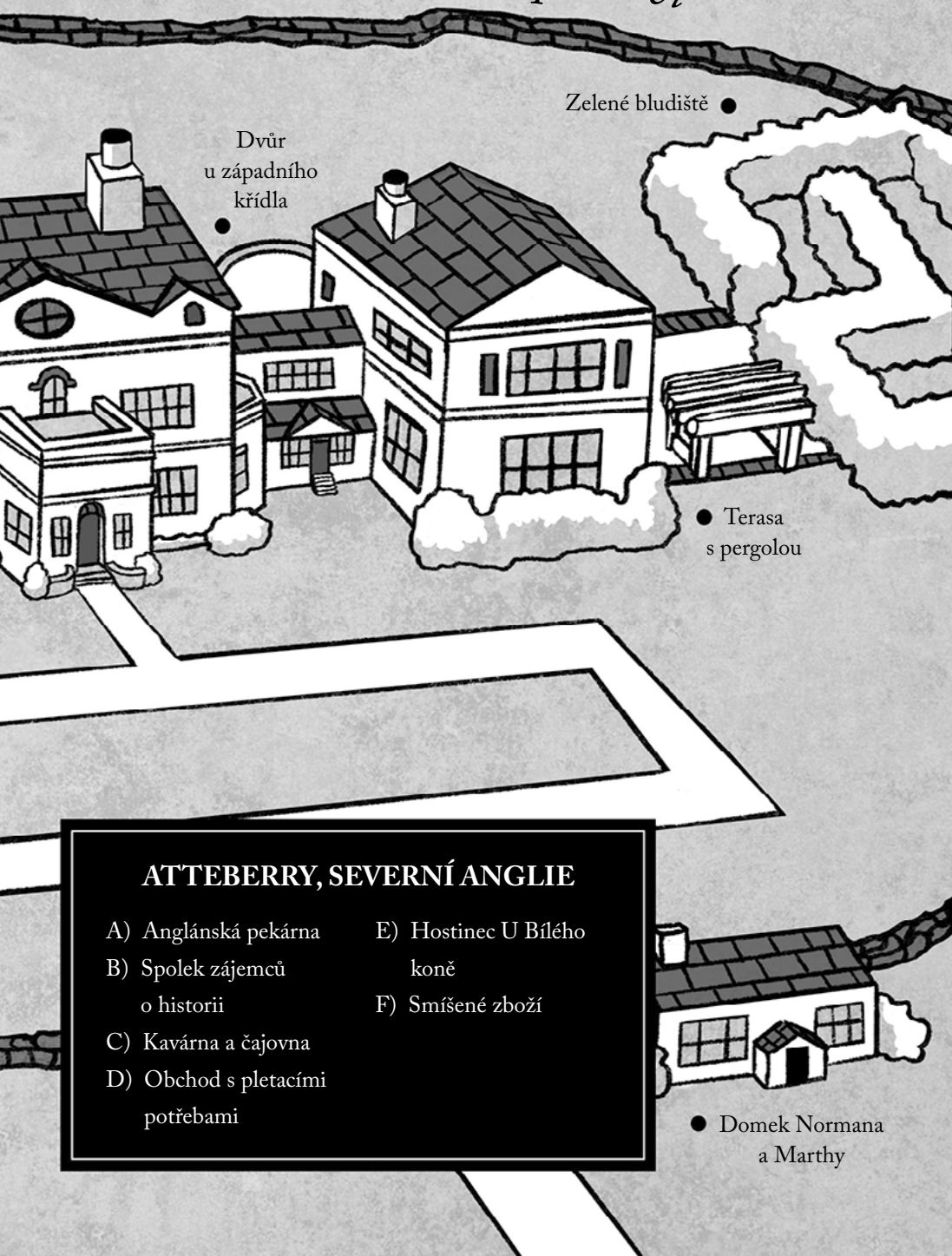
*Pro Tessu,
která v tenhle příběh věřila,
ještě než jsem ho napsala.*

*A pro každého, kdo našel
lásku v knize.*

● Pastviny

Cadwalladerské panství

Dvůr
u západního
křídla

Zelené bludiště

● Terasa
s pergolou

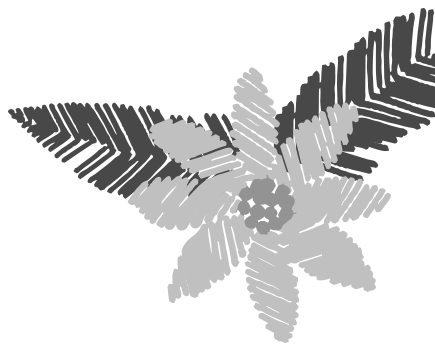
ATTEBERRY, SEVERNÍ ANGLIE

A) Anglánská pekárna	E) Hostinec U Bílého
B) Spolek zájemců
o historii	koně
C) Kavárna a čajovna	F) Smíšené zboží
D) Obchod s pletacími
potřebami	

● Domek Normana
a Marthy

*Kvůli chvíle s Vámi
budu čekat věčnost*

JEDNA
JOSIE

Od: Josie De Clareová <JDeClare@mailbox.com>

Odesláno: Pondělí, 20. červen, 13:38

Komu: Faith Morettiová <Kardashian_4Life@mailbox.com>

Předmět: Neil je trapák – at'se jde bodnout

Ahoj Faith,

něco jsem udělala. Zásadní věc. A nejsem si jistá, jak ti to mám říct, abych nevypadala jako nána, která se vykašlala na svoji nejlepší kamarádku kvůli klukovi. Nána, která se ozvala v okamžiku, kdy se s tím klukem rozešla. Ale překvápko.

Přesně tohle dělám. Ozývám se.

Rashad a já jsme se rozešli. No, já se s ním rozešla, když mi oznámil, že si od sebe potřebujeme chvíli odpočinout. Možná že se on rozešel dřív se mnou. Celý ten vztah byl totiž totální omyl.

Tvrdila jsi, že se ke mně nehodí. Měla jsem tě poslouchat. Měla jsem s tebou jít na školní ples a po maturě tě odvézt na letiště. I když tomu asi nebudeš věřit, nezapomněla jsem, že jsme si během našeho prvního dne na Stonehillské akademii naplánovaly, jak ukončíme náš třináctý ročník – že nahradíme všechny fotky ředitele výstřižky Leonarda DiCapria. Super kanadský žertík. Ředitelka Postonová by šilela.

Mrzí mě, že jsem ti zkazila tvůj poslední rok v Anglii.

Myslím, že mě dostaly Rashadovy čokoládové oči a vlasy, který vždycky vypadaly rozcuchaně, jako by jel na motorce. Fuj! A jeho zlatý řetízek. Klidně se směj, ale řetízky na správném klukovi... (*líbá konečky prstů*) perfect.

Potom mě Rashad odvezl na autobusovou zastávku. Když jsem si vytáhla z kufru jeho MINI Coopera tašku, řekl: „Musíme se rozejít, lásko. Tvoje prudký změny nálad mi ničí kreativitu.“ (Jako by smrt mého táty nějak souvisela s tím, že nemá umělecký nadání.) Prohlásila jsem, že jsme se už rozešli. Potom jsem mu vychrstla na tenisky jeho energy drink s třešňovo-limetovou příchutí.

Nejsem na to moc pyšná.

Každopádně jsem se ti rozhodla napsat, protože 1. jsem nejupovídanější člověk na světě a 2. nemám zdání, jak fungujou mezinárodní hovory nebo esemesky. Tak trochu se bojím, že dostanu účet na dvě stě babek, když ti zkusím zavolat. To není výmluva pro to, že jsem s tebou přestala komunikovat. Vím, že jsem se chovala příšerně a sobecky – a máš právo mě nenávidět. Ani to nemůžu hodit na rakovinu.

Ty jsi taky přišla o mého tátu.

Chci, abysme spolu zase kamarádily. Vzpomínáš na naši první přespávačku u nás doma? Táta upekl tu nejpršíšernější roládu s džemem a my se natáčely, jak zpíváme karaoke. Slíbily jsme si, že spolu nikdy nepřestaneme kamarádit. Přísahaly na to. Sakra, myslím, že jsme dokonce provedly rituál přátelství, abysme to zpečetily.

Odpust' mi, prosím, Faith. Londýn bez tebe nestojí za nic. Já bez tebe nestojím za nic. Připadá mi, že všechno v mém životě je odsouzený ke zkáze. Zapomněla jsem poslat přihlášku na univerzitu, takže se budu moct znovu zapsat až na jarní semestr. Zničila jsem naše přátelství. Táta umřel, ty ses vrátila do Států a Rashad... no, Rashad zůstal Rashadem.

Jak jsi to se mnou mohla tolik let vydržet? Jakmile jsem dvě hodiny sama, začnu být otrávená nebo si chci obarvit vlasy narůžovo. Tím se dostávám k další novince. Jsem na cestě do Atteberry – vesnice jenom hodinu jízdy od skotských hranic. Když táta umřel, zjistila jsem, že tam koupil panský sídlo. Rád

opravoval historický domy, ale o týchle nemovitosti se mi nikdy nezmínil. Možná ji chystal jako překvapení.

Táta překvapení miloval.

Potřebuju být sama (a snad si neobarvím vlasy), než přijdu na to, co dál. Připadám si jako sopka před výbuchem, jako bych už celý měsíce nedýchala – doopravdy nedýchala. Naházela jsem do kufru nějaký oblečení, napsala esemesku svému šéfovi v kavárně a opustila tátův dům – ani jsem nenakrmila kocoura. (Neboj. Máma slíbila, že se o Antoniho postará, než se vrátím.)

První semestr na univerzitě mi začíná v lednu, což znamená, že mám sedm měsíců na to, abych se rozhodla, co chci udělat se svým životem. Vážně přemýšlím o tom, že se ze mě stane poustevnice s růžovými vlasy.

Tyhle prázdniny zatím nezačaly dobře. Před chvilkou zastavil autobus u benzinky. Šla jsem dovnitř, a když jsem čekala, až budu moct zaplatit tampony, gumový medvídky a čokoládu, psychicky jsem se sesypala. Rozbrečela jsem se jako šílená.

Pokladník se na mě úchylně podíval, vždyť víš, jako kluci na Stonehillské akademii. Na jmenovce měl napsáno: AHOJ, JMENUJU SE NEIL. Prsty zažloutlými od nikotinu se dotkl mých sladkostí a řekl: „Těžký období, co?“

Přestala jsem se ovládat. Místo abych na jeho otázku odpověděla zdvořilým NE, otřela jsem si slzy a zaječela: „Neile, mám fakt

mizerný den. Dejte mi tu čokoládu!“ A tak se mi podařilo totálně ztrapnit.

Autobus dorazí za pár minut do Atteberry, takže musím tenhle monolog ukončit. Prostě ti chci říct... vím, že jsem to podělala. Podělala jsem to, když jsem ignorovala tvoje telefonáty. Podělala jsem to, když jsem se s tebou nebavila na tátově pohřbu. Jsem příšerná. Nějakou dobu jsem byla příšerná. Ale už taková být nechci.

Nedlužíš mi druhou šanci, ale mohla bys mi stejně odpustit?

Kdyby sis chtěla někdy popovídat přes FaceTime, dej mi vědět. Několik příštích měsíců budu v Cadwalladeru, takže budu mít spoustu volného času.

Cadwallader – to zní jako stvoření, které vylovím z rybníka.

S pozdravem

Josie

(Odesláno z iPhoneu)

Josie: Autobus dorazil do Atteberry. Norman, správce panství, mě vyzvedl na stanici. Jedeme do Cadwalladeru.

Máma: Díky za info.

Josie: Nějaký zprávy od tátových právníků?

Máma: Radí mi, abych prodala jeho dům ve městě.

Josie: Ne! Já ho chci. Neprodávej ho prosím.

Máma: Jdu na jednání. Promluvíme si později.

Od: Faith Morettiová <Kardashian_4Life@mailbox.com>

Odesláno: Pondělí, 20. červen, 15:16

Komu: Josie De Clareová <JDeClare@mailbox.com>

Předmět: Re: Neil je trapák – at'se jde bodnout

Ahoj Josie,

díky, že ses ozvala! Budu upřímná. Zírala jsem na laptop dobrých třicet minut, než jsem napsala jednu větu. A podívej, co ze mě vypadlo!! Automaticky generovaná odpověď nějaký firmy, takže to vypadá, že mi na tobě nezáleží. Ale záleží. Jsem fakt ráda, že ses ozvala.

Chci být našťvaná a poslat ti všechny ty maily, který jsem ti napsala po matuře. Chci, abys věděla, jak moc jsi mi ublížila, že jsem si myslela, že Rashad je idiot, který zneužívá svůj vzhled k manipulaci s lidma, že... jsem na tom nebyla dobře, když tvůj táta umřel. Potřebovala jsem tě stejně jako ty mě. Chtěla jsem tam být pro tebe, brečet s tebou na pohřbu, mít vztek na boha, život a dospívání.

Tohle mě možná bolelo nejvíc. Že jsem tam pro tebe nebyla.

Během jednoho z našich posledních obědů ve škole jsem seděla v jídelně s Hannah a Hope a ty jsi obědvala s Rashadem. Viděla

jsem, jak mu přehazuješ nohy přes klín a drže se usmíváš na kantory, a mě to šíleně vytočilo, protože jsi to už nebyla ty. Málem jsem si z batohu sundala ten plastový náramek BFF (ten, který jsi mi dala během našeho prvního roku na Stonehillu). Skoro jsem tě s ním praštila do hlavy. Ne, abych ti ublížila. Jen jsem chtěla, aby se ti rozsvítilo.

Ale asi jsem ti dávno odpustila. Už nejsem naštvaná. Slíbily jsme si, že zůstaneme kamarádky, vid'? V dobrým i zlým. I když to třeba bude těžký.

Takže jo, ráda ti dám druhou šanci.

Návrat do New Yorku byl drsný. Než jsem odjela na vysokou do Brooklynu, navštívila jsem svoji rodinu v Rochesteru. Naši uspořádali typickou italskou párty na uvítanou a pozvali všechny – tety, strejdy, bratrance a sestřenice, prarodiče, kmotry. (Moc by se ti to líbilo. Byla tam spousta jídla.)

Po večeři jsem si uvařila šálek čaje, zatímco máma podávala kávu. Strejda se do mě pořád navážel: „Už ti nejsme dost dobrý, Faith?“ Vtipkoval o Anglii a mý druhý rodině – tím myslel tebe a tvýho tátu. Mluvil o tom, jak mý bratrance a sestřenice chodili do státní školy a nepotřebovali drahý vzdělání, aby se dostali na vysokou.

Jako by všichni u stolu zapomněli, že jsem se na Stonehill dostala na stipendium a protože mě teta Sylvia doporučila ředitelce Postonový, když tam byla na stáži jako učitelka přírodních věd. Dívali se na mě, jako bych byla cizí, a mně došlo, že už se mezi

nima necítím tak dobře jako dřív, přinejmenším ne tak, jak se cítím s tebou.

Změnila jsem se. Už se nesměju vtípkům strýčka Sala. Dávám přednost čaji před máminým kafem z dovozu. Nosím značkový oblečení, který si kupuju ve slevě v on-line buticích, ne krátký topy z obchodáku. Možná jsem si měla těch změn všimnout dřív, ale chtěla jsem věřit, že je všechno stejný – že moje rodina bude zase moje rodina. Jenže když jsem seděla u jídelního stolu, viděla jsem to naprosto jasně. Ty změny. Ty rozdíly. Proč jsem nedokázala předstírat, že ty roky v Anglii mezi náma nevytvořily hlubokou propast.

Žili jsme daleko od sebe. Každý šel vlastní cestou, a já postupně přestala chtít jejich sny jako právnický titul, manžela a děti nebo dům blízko svých rodičů. Rozhodla jsem se vybudovat si kariéru v módním průmyslu, možná si otevřít vlastní obchodní řetězec jako Kardashianky. Moje rodina si myslí, že je to povrchní. Asi... jsou zklamaný, protože chtějí tu starou Faith, a já jsem zklamaná, protože chtějí někoho jiného než mě.

Sakra, moc mi chybíš, Josie. Chybí mi, jak jsem s tebou a tvým tátou večerela jídlo z bistra. Chybí mi naše sobotní procházky po Notting Hillu. Chybí mi komentáře tvého táty k filmům a jeho posedlost popcornem. Chybí mi úplně všechno.

Život mi teď připadá úplně jiný. Bydlím v ubohém dvoupokojovém bytě a chodím na letní kurzy. K večeri jím mražený jídla a na jeden záťah sleduju Držte krok s Kardashians. Jde o to, že... bez ředitelky Postonové, která by nám kontrolovala pokoj, našich kostkovaných

uniformem a výhodných kuřecích úterků, jako by domov nebyl domov. Kdykoli vejdu do pokoje, stejně čekám, že tě uvidím, jak si čteš vzhůru nohama. A díky tobě dostávám každý večer v devět chut'na Dairy Milk.

Už nejsme děti, ale nejsme ani dospělý. Prý jsme dospělý od osmnácti. Připadáš si jako dospělá? Já teda ne. Neumím si dobít lítačku ani vyplnit daňový přiznání. Občas si myslím, že by byl život jednodušší, kdybysme mohli vrátit čas a znovu chodit na střední. Možná bysme ji podruhé zvládly líp. Žádný Rashad. Žádný záclonový ofiny a conversky. Žádný hádky kvůli tomu, kdo by hrál Sandy v Pomádě.

Mimochodem, jsem pořád s Noahem. Podařilo se nám zvládnout dva roky vztahu na dálku. Taky se přestěhoval do Brooklyn, takže se pořád vídáme. Nedávno začal mluvit o manželství, což mě děsí. Na víc dospělosti NEJSEM připravená.

Tohle jsou všechny novinky ode mě! Asi nejlepší způsob, jak to uzavřít, je říct, že jsem ti odpustila, Josie. Jsme kamarádky. Přes hádky, stupidní kluky, mizerný účesy a tak dál – zůstaneme kamarádky. Doufám, že se ti v Cadwalladerském panství líbí. Dýchej. Nauč se být sama. Zjisti, co potřebuješ zjistit, a já budu tady, připravená si popovídat, poslouchat nebo ti posílat memy.

Napiš mi prosím o Atteberry a tajný nemovitosti tvýho táty. Potřebuju podrobnosti!!

Faith

Máma: Už ses zabydlela?

Josie: Jo. Norman a Martha mi pomohli vybalit.
Potom jsme si zašli na večeři do restaurace
v Atteberry. Jak dopadlo jednání?

Máma: Dobře. Zítra proberu s právníky ten dům ve městě.

Od: Josie De Clareová <JDeClare@mailbox.com>

Odesláno: Pondělí, 20. červen, 23:37

Komu: Faith Morettiová <Kardashian_4Life@mailbox.com>

Předmět: Cadwalladerské panství

Faith, tady je moje podrobná zpráva na tvý přání.

Atteberry se zvedá z kilometrů zemědělský půdy a rozkládá se pod vysokým kopcem. Město je neskutečně malebný, skoro jako ta porcelánová vesnička, co babča vždycky vystaví o Vánocích. Lidi chodí po dlážděných uličkách a žijou v domcích s doškovými střechama. Všechno vypadá šilene starobyle. Ale neděs se. Když mě Norman vezl na Cadwalladerský panství, zahlédla jsem několik restaurací a pekáren, takže hlady neumřu ani se nezblázním ze severoanglickýho poklidu. A podle chlápka na autobusový zastávce jsou v Atteberry nejlepší kluby ručního pletení v zemi. Nechtěla bys k narozeninám šálu?

Norman je dost zvláštní. On a jeho žena Martha se starají o tátovu nemovitost a bydlí v domku na pozemku. Popíšu ti je jedním slovem: roztomilí. Norman sloužil u námořnictva,

a když odešel do penze, začal farmařit. Nosí pletený svetr a modrou kšiltovku. Martha naopak připomíná ředitelku Postonovou. Má stejný šedivý mikádo a mateřský úsměv.

Okolní krajina budí dojem pulzujícího smutku – je krásná a melancholická. Každý mlází a travnatý plácek je ostře zelený a zatažená obloha vrhá na svět modrý opar.

Připadal ti Londýn depresivní? Já to město milovala. Táta mě bral na pikniky do Kensingtonských zahrad. Jednou za měsíc jsme si zašli na odpolední čaj do kavárny nedaleko Windsoru. Určitě tenkrát přelo. Ale já si toho vlhka všimla, až když onemocněl.

Máma to nechápe. Jasně, po rozvodu se odstěhovala a na procházky s náma chodit nechtěla. Jo, něco ti musím říct!! Tátovi právníci chtějí prodat dům ve městě. Nedovolím jim to. Ten dům pro mě – pro nás – strašně moc znamená. (Tvoje pyžamo je pořád v hostinském pokoji.)

Až si odskočím, zavolám ti přes FaceTime.

Josie

(Odesláno z iPhoneu)

Od: Josie De Clareová <JDeClare@mailbox.com>

Odesláno: Pondělí, 20. červen, 23:50

Komu: Faith Morettiová <Kardashian_4Life@mailbox.com>

Předmět: Re: Cadwalladerské panství

Viděla jsem tvůj Instagram, Faith. Víím, že se koukáš se svým psem na televizi. Máš radši Netflix než svoji kamarádku?
LOL

To je jedno. Budu ti vyprávět o Cadwalladerském panství a bude to dlouhý, protože jsem hnidopich a nemám nic lepšího na práci.

Dům stojí na konci příjezdové cesty, je postavený v novogotickém slohu s opěrnými pilíři a kamennými zdmi. Vzpomínáš na Thornfield Hall z *Jany Eyrový*? Tak tam teď bydlím – ve strašidelném sídle obklopeném vřesovištěm a mlhou.

Zeptala jsem se Normana na dům a na to, proč ho táta tajil. Řekl mi tohle:

Táta koupil tu nemovitost na soukromý aukci, když jsem byla na Stonehillu. Chtěl dům opravit, abysme sem mohli jezdit na prázdniny. Ale jeho sny ukončila rakovina. Možná si myslel, že se uzdraví a že ten projekt dotáhne do konce. Možná to, že mi o něm neřekl, byl jeho způsob, jak si udržet naději. Ať k tomu měl jakýkoli důvod, mělo to být místo pro nás.

Nevím jistě, co si teď mám myslet nebo cítit. Být tady a vidět stopy po tátovi – jeho svetr na ramínku, perlivou vodu v lednici – mi připomíná věci, na který nechci vzpomínat. Na to, že jsem o něj přišla. Na chaos, který pak následoval.

Pár měsíců klidu mi určitě prospěje. Možná dokončím opravu domu a nechám odhadnout nábytek, abych tátův projekt dotáhla do konce. Chtěl, abych byla v Cadwalladeru. Ted' když se choulím u krbu v mém pokoji se šálkem Earl Grey a olejovou lampou, tak se k tomu upínám. (V domě je elektřina jenom v přízemí.)

Jasně, táta koupil tu nejpršíšernější ruinu v celý Anglii. Všude jsou pavouci a průvan, který jako by se objevoval zničehonic. Škoda že tu nejsi, abys to viděla.

Škoda že tu nejsi.

Napiš hned, jak budeš moct! Díky tvým mailům si zachovávám zdravý rozum a míš mě děsí vrzání starýho dřeva a větru v okenicích.

Mimochodem, rozhodla jsem se, že ti udělám virtuální prohlídku domu. Prošvihla jsi ji.

Josie

(Odesláno z iPhoneu)

Faith: MOC MĚ TO MRŽÍ!!! Sledovala jsem *Stranger Things* a nevěšimla si, že voláš. Zítra ti napíšu. Mám tě ráda.

Josie: Hezky se vyspi. Ať tě nekousne demogorgon.

Od: Faith Morettiová <Kardashian_4Life@mailbox.com>

Odesláno: Úterý, 21. červen, 12:23

Komu: Josie De Clareová <JDeClare@mailbox.com>

Předmět: Re: Cadwalladerské panství

Josie, jestli neodpovíš, budu si myslet, že jsi v tom strašidelném domě zmrzla, a to mě zničí. JOSIE, OKAMŽITĚ ODEPIŠ!!

Z tvýho popisu mi Atteberry – i když krásný – připadá strašně osamělý. Jsem fanoušek odpočinku a sebepoznání, ale izolace může někdy způsobit víc problémů. Hlavně se nehlas do klubu ručního pletení. Ale jestli to uděláš, slib, že se nestaneš poustevnicí, která shromažďuje přízi, toulá se po blatech a barví si vlasy narůžovo. Proboha, jsem nervózní už jen z představy, že ti v tý vesnici dělají společnost jenom Norman s Marthou. I když, jsou lepší než Rashad.

Skoro každý je lepší než Rashad.

Musím vědět víc o tvojí první noci v Cadwalladeru. Viděla jsi nějaký duchy? Nebo ještě líp – navštívil tě pan Rochester? Škoda že za tebou nemůžu přijet a pomoci ti s opravou domu.

Tvůj táta by ale chtěl, abys jeho projekt dokončila.

Panebože, at' tvoje máma s právníky ten dům ve městě neprodávají. Patří tobě – tvůj táta to říkal. Pamatuješ, jak jsme zkusily sjet shozem na prádlo a ty ses v něm zasekla? Tolik jsem se bála, že na mě bude tvůj táta našťvaný, až uvidí z otvoru čouhat tvoje nohy, a nemohla jsem uvěřit, když se jen smál a namazal tě rostlinným olejem, aby tě dostal ven. Neměla jsi pak mastný fleky na oblečení?

Taky mi chybí. Choval se ke mně, jako bych byla jeho dcera, a já to potřebovala. Potřebovala jsem rodinu, když jsem byla na Stonehillu. Vyprávěl ti někdy o tý sukni? Když jsem u vás jednou trávila víkend, tvůj táta zaslechl, jak se bavíme o tom, že jsem si roztrhla uniformu. Zašel do obchodu, koupil kostkovanou sukni a pak ji dal do hostinskýho pokoje, abych ji tam našla. Ani slovem se o tom nezmínil, ale já věděla, že je to jeho práce.

Oba jste pro mě vším.

Takže jo, chápu, proč ses rozjela do Cadwalladerskýho sídla. Ztráta změnila naše vnímání světa, ukáže nám, jak je nestabilní, a my musíme posbírat kousky našeho rozbitýho já a slepit je zase dohromady. Tvůj táta to určitě věděl, Josie. Možná ten dům koupil, aby ti poskytl bezpečný místo – útočiště, kde by ses mohla zahojit.

Prozkoumej sídlo a dej mi vědět, co objevíš.

Faith

Rashad: Špatně jsi mě pochopila, Jo. Nechci se rozejít.

Josie: Máte špatné číslo.

Rashad: Jednou jsme se pohádali. O nic nejde.

Rashad: Takže to s námi vzdáváš?

Od: Josie De Clareová <JDeClare@mailbox.com>

Odesláno: Úterý, 21. červen, 16:01

Komu: Faith Morettiová <Kardashian_4Life@mailbox.com>

Předmět: Zvláštní objevy v Cadwalladeru

Dobrá zpráva, Faith! Přežila jsem noc a nezmrzla jsem. Krb vytopil můj pokoj na příjemnou teplotu. Spala jsem pod hromadou příkrývek a probudil mě až Norman, když hnal kolem mýho okna ovce na pastvu. Nenavštívili mě žádný duchové ani pan Rochester, což tě asi zklame. Můžu ti sice nahlásit příšerný esemesky od Rashada, ale nebudu mrhat časem – ani slovy –, abych ti o nich vyprávěla.

Vzala jsem si k srdci tvoji radu a vydala se na průzkum. Nejdřív jsem prohledala kuchyň a připravila si k snídani toust, vejce a čaj – jako skutečná paní domu. Martha mi nechala v lednici domácí máslo a vysráženou smetanu, abych si jídla vyšperkovala. Dokonce mi naplnila spížirnu polívkama v plechovce. (Říkám ti to, abys dostala chuť na britský potraviny a vrátila se ke mně.)

Bylo docela hezký počasí, a tak jsem vytáhla ze sklepa pracovní boty a vyrazila ven. Obešla jsem kamennou zed' kolem pozemku a zahrnala ovce k jižnímu hřebenu. Klidně si myslí, že se chovám

jako malá – je mi to buřt! Ve vzduchu byl cítit chlad a svetr mi profukoval ledový vítr. Ale mně zima nebyla. Ani chvilku. Něco jsem cítila – něco, co nebolelo – a líbilo se mi to. Takže jsem si sedla na drn a psala do notesu, který nosím s sebou. Zůstala bych tam hodiny a sledovala, jak nad krajinou víří mlha, ale bouřka mě zahnala zpátky do domu.

A pak to začalo být divný.

Jasně, nacházím zvláštnosti v nejobyčejnějších věcech – to přece dobře víš. Zářný příklad: když jsem uviděla vytetovanou hvězdu ředitelky Postonovů a vybájlila jsem si vysvětlení, ve kterým byli špioni, tajný operace a skrytý identity. Vzhledem k tomu teda samozřejmě pochybuju, že moje postřehy mají logický základ.

Jak jsem bloumala domem, v západním křídle jsem objevila pracovnu. Má výhled na nádvoří a je v ní stůl, židle a police plný knížek – všechny jsou starý a každá pravděpodobně stojí malý jmění.

Nad krbem visí portrét kluka s tmavými kudrnatými vlasy, oříškovými očima a ostře řezanou čelistí, na kterou nikdo nezapomene. Vypadá asi na osmnáct. Je zadumaný. Štíhlý. Stojí vedle koně a na sobě má frak.

Přesně náš typ.

Přiložila jsem fotku. Co si o něm myslíš? Nepřipomíná ti lana Wyatta, se kterým jsme chodily na matiku? Stejná bledá kůže

a hranatý rysy. Ale tenhle kluk působí dospěle, vážně, skoro až smutně.

Jako by byl strašně nešťastný.

Ten portrét mě inspiroval. Rozhodla jsem se zapsat si o něm do notesu pár myšlenek, ale došla mi náplň v propisce, a tak jsem otevřela zásuvku, abych našla jinou. Vytáhla jsem šuplík moc prudce a zůstal mi v ruce.

A pak jsem objevila tu zvláštnost – hromádku neotevřených dopisů schovaných vzadu a adresovaných Josephine De Clareové.

Měla bych si je přečíst? Možná je tam pro mě nechal táta. Pravděpodobně ne. Vypadají totiž hodně staře. Papír je hnědý a křehký a písmo vybledlý.

Chci, aby byly od táty. Po tom všem, co se stalo, chci prostě porozumět té bolesti, pochopit, proč se to přihodilo zrovna mně. Možná se potřebuju najít nebo nějaký podobný klíšé. Ale cítím se jako ztracená v moři a nejsem si jistá, co „najít se“ vůbec znamená.

Díky, že jsi pořád moje kamarádka. Nechci se dojímat, protože slzy – i jediná kapka – by ty dopisy rozmazaly. Jen vím, že tě táta miloval. Já tě miluju.

Řekni mi prosím, at' si ty dopisy přečtu.

Josie

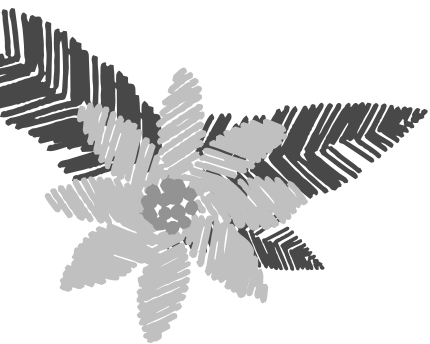
P. S. Taky jsem pod knihovnou našla krabici starých papírů!!!

(Odesláno z iPhonu)

Rashad: Zřejmě jsi mě nikdy nemilovala.

Rashad: Jo, vím, že tyhle zprávy dostáváš.

Rashad: Máš jinýho kluka?

DVĚ

ELIAS

15. dubna 1821

Nejdražší Josephine,

nemine den, abych nepomyslel na naše náhodné setkání. S láskou vzpomínám na ten večer a náš rozhovor. Přes jeho krátkost ve mně zanechal dojem, na který nedokáži zapomenout. Chápu, že jsme se neseznámili v prostředí považovaném za společensky vhodné. Přesto cítím potřebu navrhnout, abychom si začali psát. Vaše moudrost a otevřenost mě vede k přesvědčení, že pouze Vy dokážete pochopit mou situaci. Dokázala jste mi to svými pronikavými postřehy během té doby, kterou jsme spolu strávili.

Můj otec před měsícem zemřel. Skoro jsem ho neznal, přesto pro něj truchlím se zoufalstvím, které mi nedává smysl. Nenáviděl jsem jeho dům a jeho ženu, proto jsem odtud tak rychle odjel. Vskutku, nesnášel jsem na něm úplně všechno, od vůně jeho knihovny až po způsob, jakým krájel pečenou zvěřinu.

Nyní přebývám v Cadwalladerském sídle – nejsevernější nemovitosti mého otce. Připojili se ke mně Arthur Banes, můj nejbližší přítel, a jeho sestřenka Lorelai Glasová. Jejich společnost zmírňuje bolest zármutku nebo osamělosti – prostě všech těch pocitů přetrvávajících po smrti rodiče. Popravdě, myslel jsem si, že jsem vůči ztrátě otce imunní. Myslel jsem si, že jsem imunní k většině emocí, zejména těch, které souvisejí s takovým mužem.

Majetek Rochových patří mně – bastardu lorda Rocha. Ještě mi není ani devatenáct a už jsem považován za nejbohatšího muže na sever od Newcastlu. To bohatství by mě mělo utěšit, protože jsem se na ně celé dětství připravoval. Navštěvoval jsem internátní školu Eton College a poslouchal pokyny svého otce. Ani jednou jsem se proti jeho přání nevzepřel. I když má matka – která pracovala v domácnosti Rochových jako služebná – zemřela na zimní horečku, zůstal jsem na příkaz lorda Rocha v Etonu.

Majetek mi radost nepřinesl. Spíše vyvolal prázdnotu. Zřejmě jsem nevděčný. Dědictví mi zajišťuje postavení a možnosti, které by neměly být bastardovi dopřány. Povězte mi – co si o mé situaci myslíte? Uvítal bych Váš názor ohledně této záležitosti, protože jste první dáma, která se mnou vedla otevřený, upřímný rozhovor. Žádné nacvičené formality. Žádné opatrné uplatňování etikety, která řídí vztahy mezi muži a ženami.

Nedávno jsem upadl do špatného rozpoložení, které je mnohem nesnesitelnější než má obvyklá povaha. Domnívám se, že

mě takhle změnila vřesoviště. V Cadwalladerském panství, rozlehlém a opuštěném, je mnohem méně slunečního světla než v domě mého otce na jihu. Na stěnách lpí doutníkový kouř bývalého majitele. Svíčky vedou vyčerpávající válku s temnotou. Noc mi často připadá přátelštější, protože alespoň hvězdy nabízejí jistou útěchu.

Má hospodyně paní Dunstableová trvá na tom, abych odložil svůj městský oděv, který každé ráno škrobí a žehlí, a začal nosit vlněné věci. Obává se o mé zdraví, protože od svého odjezdu z panství Rochových jsem neměl suché vlasy a mé oblečení je téměř neustále vlhké. Bahno venku je tak hluboké, že sahá člověku po kotníky. Oheň v krbech uvnitř však hoří slabě a vydává spoustu kouře. Musím se přiznat – nejlepší způsob, jak zahnat chlad, je občasná sklenka brandy.

Arthur právě hraje v salonku na housle. Rád cvičí po snídani, kdy se Lorelai na hodinku uchýlí s vodovými barvami do přijímacího pokoje. Jeho hudba se nese vzhůru po schodišti a zaplňuje mou pracovnu vrzavými tóny. Bouřlivé melodie ho nelákají. Libuje se v melancholických skladbách, které zesilují už tak strašidelnou atmosféru domu.

Sprátelili jsme se spolu na Etonu. Možná si vybavíte pár příhod, které jsem Vám vyprávěl, ty o tajných večírcích na internátu a nočních výpravách do místní krčmy. Všechny tyhle lumpárny jsem podnikal s Arthurem. Samozřejmě bych na něj rád svedl naše časté tresty, ale musím přijmout zodpovědnost. Byl jsem neukázněný a s oblibou jsem provokoval ředitele, protože se mnou špatně zacházel kvůli mému nemanželskému původu.

Eton College se pyšní tím, že vychovává chlapce z významných rodin. Škola nabízí vynikající vzdělání a přísný řád – před-

nosti, které se mému otci líbily. Lord Roch chtěl, aby ze mě vyrostl silný muž a abych netrávil mládí v prostorách určených pro služebnictvo, kde mi lidé projevovali náklonost. Od Rochů, dokonce i bastardů, se očekává, že projeví svou mužnost prostřednictvím intelektuálních debat a sebeovládání.

Důvod, proč Vám píši, jistě spočívá v detailech mé výchovy. Nejsem ve své kůži, rozhodně ne tím chlapcem, který lezl oknem z internátní ložnice a šaškoval v hostinci. Mám pocit, jako by mě má mysl uvěznila, Josephine. Nabídla jste mi útěchu a přátelství, a tak Vás žádám o pomoc. I když, jak si uvědomuji, džentlmen by takovou věc od dámy žádat neměl.

Naše seznámení bylo od začátku nekonvenční. Proč to teď měnit?

Cítila jste se po smrti svého otce jinak? Chovám se bez nejmenší stopy šílenství, ale mám dojem, že mi koluje v žilách. Nikdo o tom nesmí vědět kromě Vás, protože jste dobře obeznámena – navzdory našemu krátkému setkání – s mým pocitem, že jsem odtržený od sebe samého i okolního světa. Prosím vězte, že jsem vděčný za Vaši shovívavost.

Arthur přestal cvičit na housle, takže musím toto opětovné seznámení ukončit. Přeje si, abychom vyrazili do vesnice za zábavou, která bude pravděpodobně spočívat v popíjení v křmě, po němž bude následovat návštěva kloboučníka. Lorelai se k nám nepřipojí. Raději chodí na procházky a sbírá věci pro své umělecké výtvary. Včera jsem například objevil její ptačí pírká roztroušená po domě a sušené květiny vložené mezi listy mých knih.

Modlím se, aby Vám jih svědčil, Josephine. Pokud se ocitnete v blízkosti Atteberry, rád Vás uvítám v Cadwalladeru.

Ačkoli si můj popis panství nezasluhuje nadšení, slibuji, že budu pozorný hostitel a ukáži Vám to nejlepší ze severní Anglie.

S úctou a obdivem čekám na Vaši odpověď.

Váš oddaný

Elias Roch

P. S. Tento dopis odešlu, jakmile zjistím Vaši adresu. Kvůli našemu chvatnému rozloučení jsem o ni nestačil požádat a mým přátelům jméno rodiny De Clareových nic neříká. Napsal jsem příbuzným, kteří žijí v Londýně, Manchesteru a Liverpoolu v naději, že Vás třeba znají – nebo alespoň vědí, jak se s Vámi spojit.

17. dubna 1821

Nejdražší Josephine,

nebýt mého zoufalého stavu, považoval bych tento dopis a prosbu o dopisování za drzost, trůfám si říct až ostudnou. Přeji si zachovat posvátnost našeho setkání a Vaš první dojem. Věřím však, že pouze Vy dokážete pochopit mou situaci.

Arthur by považoval mé pocity za známku duševní poruchy. Lorelai by ke mně ztratila veškerý respekt, jakmile bych se jí svěřil s těmito myšlenkami, které se mi honí hlavou. Oba to se mnou myslí dobře a já je mám moc rád. Ovšem ti, kteří jsou nám nejdražší, nedokáží vždy pochopit, co nás trápí.

Včera v noci, než jitro zbarvilo obzor zlatem, než se personál pustil do svých každodenních povinností, jsem se probudil

v panice. Nezdál se mi sen, který mě vyděsil, spíše jsem cítil tíhu, která se objevila zčistajasna a usadila se mi na hrudi. Tíhu, které jsem se nemohl dotknout ani se jí zbavit. Svírala mě, až jsem skoro nemohl dýchat a lapaje v přítmí po dechu jsem se posadil na posteli.

Myšlenky se mi zatoulaly k matce. Během její nemoci jsem ji nenavštívil a od svého odchodu do Etonu jsem ji viděl pouze dvakrát. Nakazila se zimní horečkou krátce potom, co jsem zahájil druhý rok studia. Ta tíha, kterou jsem cítil, není možná nic víc než připomínka její smrti.

Z mé zkušenosti Eton nebyl přátelské místo. Školní třídy mi připadaly ponuré, mimoškolní aktivity téměř nesnesitelné. Arthurova společnost mi pomohla tamější vzdělávání přežít, abych se mohl stát synem, jakého lord Roch chtěl. Pochybuji však, že jsem otcovy naděje skutečně naplnil. Od svého dědice toho hodně očekával a já jako bych mu nikdy nestačil.

Včera v noci mě pronásledovala minulost a pořád ji zde cítím. Připadám si jako v kleci, ale mříže se nacházejí daleko od sebe. Mohl bych utéct, a přesto jsem se rozhodl zůstat uvězněný. Rozumíte těmto zmateným větám, Josephine? Copak jsem skutečně zešílel?

Arthur mě včera vzal do hostince pro pobavení. Hostinec je malý a odporný, jeho podlaha lepkavá od piva. Místnosti osvětluje pouze několik svící, což je možná dobře. Ti, co podnik pravidelně navštěvují, mají k úctyhodným atteberryským občanům daleko.

Můj přítel si přinesl do hostince housle, protože zbožňuje pozornost. Zatímco hrál gigu, ztrapňoval jsem se tancem na stolech. Toto chování pramení z mých školních let, kdy jsem šaškoval v krčmě více než třikrát týdně. Neříkám Vám to s hrdostí,

spíše kvůli kontextu. S Arthurem nás totiž spojuje hrstka nehez-
kých zlovyků.

Štamgasti se vsadili, kolik krys uloví místní kočka ve sklepě.
Možná pošetilá zábava, ale na několik hodin mi zvedla náladu.

Výpravy s Arthurem obvykle zlepší mé rozpoložení. Je to
ryzí člověk, nejspolehlivější a nejoddanější přítel, jakého mám.
Považuji ho za svého bratra, protože se známe více než deset let.
Myslím, že by se Vám líbil. Ačkoli mu chybí dar výmluvnosti,
všechny své nedostatky vynahrazuje zábavností. Ve společnosti
Arthura Banese se nebude nikdo nudit.

Ten výlet mě vzpružil, dokud jsem se nevrátil do Cadwalla-
derského sídla. Jeden krok do vstupní haly, a pocity, které jsem
se snažil pohřbit hluboko ve své mysli, se vrátily. Zamířil jsem
do své pracovny a zamkl dveře, hlavu stále omámenou pivem.
Cítil jsem se zvláště. Ani teď nedokáži vysvětlit ten podivný
pocit, který se mě zmocnil, temný a skličující.

Arthur a Lorelai se mnou každý den večeri. Chodíme často
na vycházky po blatech, hrajeme hry v přijímacím pokoji. Neměl
bych tomu smutku podléhat, protože mí hosté jsou skvostná spo-
lečnost. Díky nim má tento dům smysl a zbavují ho stínů.

Zdá se, že Lorelai je tady nejspokojenější. Ráda maluje kra-
jinky a odpoledne se učí francouzsky. Není jí ani osmnáct, přesto
má vážný výraz. Zábava a hry se jí zamlouvají, ale s mírou – je
pravým opakem svého bratránka. Asi nejlepší způsob, jak Lore-
lai popsat, bude skrze její způsob oblékání. Nosí ultramarínově
modré šaty z toho nejsilnějšího saténu. Nikdy neztrácejí tvar
stejně jako uzel, který jí spočívá na šíji.

Báječně spolu vycházíme. Před několika dny mě přemlu-
vila, abych jí seděl modelem pro jeden z jejích obrazů. Arthur si

z toho celou dobu dělal legraci, až se Lorelai rozzlobila. Více než hodinu nám dávala kázání a potom Arthura přesvědčila, aby pracoval jako její asistent.

Portrét dopadl podle jejích představ. Mně se nelíbí, protože zachycuje mou tělesnou konstituci jako štíhlou a kostnatou. Namalovala mě s pokožkou bělejší než kost a s tmavými kadeřemi, které vypadají dlouhé, řekl bych, že věrně podle skutečnosti. Měl bych se pečlivě upravit a k odpolednímu čaji požádat o víc koláčků. Vydatná večere – bílá polévka a jehněčí žebírka s brambory – snad mou vyzáblou postavu vylepší.

Musím působit jako dospělý muž, když mám být pánem tohoto panství.

Josie: PODÍVEJ SE DO MAILU!

Josie: Čtu ty dopisy.

Josie: Nevím, jak fungujou mezinárodní poplatky, takže neodepisuj.

Faith: Právě jsi utratila libru.
LOL. Začínám číst mail.

Otec mi odkázal celý svůj majetek. Spravuji jeho nemoovitosti a finance, reprezentuji Rochovy ve společnosti. Jsem šlechtic, ne šlechticův nemanželský syn, přesto, kým jsem bez otcových příkazů a nesouhlasu? Co si mám se sebou počít? Jednou jsem se o svých útrapách zmínil Arthurovi, a on se rozesmál.

Chce mluvit pouze o Etonu a o drbech.

Musíte si myslet, že jsem nevďečný. Mám přátele, bohatství a velké panství, přesto si neustále stěžuji. Vroucně si přeji, aby

se mi vrátil rozum a dokázal jsem ocenit dary tohoto světa. Upřímně, jestli Vás má slova nudí, sdělte mi to, a já veškerou korespondenci přeruším. Vaše dobré mínění pro mě znamená víc než dopisy.

Doufám, že se máte dobře. Ten večer, kdy jsme se poznali, mi připadá nekonečně dávno, ale musím přiznat, že mi chybíte možná víc, než by člověk po tak krátkém setkání měl. Jste úžasná, úplně jiná než všechny ženy v Anglii. Nepokládejte prosím můj kompliment za pouhou lichotku. Opakování poklon může oslabit jejich význam, ale já tu svou myslím upřímně.

Cadwalladerské sídlo mi dnes připadá děsivé, víc než obvykle. Zatímco sedím u svého stolu, krajinu bičuje déšť. Lorelai vyrobila ze starého nádobí a příborů zvonkohru a pověsila ji ven před kuchyň. Teď cinká v dešti.

Možná jsem se měl nastěhovat do městského domu Rochových v Bathu, užívat si společenských sálů a příjemnějších teplot. Táhlo mě to však do Cadwalladeru, protože jeho izolovanost vyhovuje mému rozpoložení. Nicméně toužím po veselejších místech. Vítr právě lomcuje okenicemi v podkroví. Pavouci snovají v koutech své pavučinkové tapiserie. A služka vybírá popel z mého krbu a víří šedý prach.

~~Trpěla jste nespavostí, když Váš otec zemřel? Měla jste stejně zmatené myšlenky a pocity jako já? Nechci Vás obtěžovat otázkami, ale snažím se pochopit, proč truchlím po muži, kterého jsem nemiloval, a proč toužím po tomhle psaní a Vaší společnosti víc než po lidech v přízemí.~~

Napište mi prosím.

Elias

P. S. Můj přítel v Liverpoolu mi sdělil, že nemá povědomí o místě Vašeho pobytu ani o Vaší existenci. Tvrdil, že jediný De Clare, kterého zná, je úředníkem v jedné londýnské bance. S tímto člověkem zcela jistě nemáte nic společného, protože Váš oděv – jak si pamatuji – svědčil o urozeném původu. Budu tedy pokračovat v psaní a dál po Vás pátrat v naději, že Vám své dopisy jednou pošlu.

24. dubna 1821

Nejdražší Josephine,

psát Vám mi přináší útěchu. Jakmile si všichni odejdou lehnout, uchýlím se do své pracovny a píši, dokud se mé myšlenky nezklidní. Píši několik hodin denně, buď Vám, nebo nikomu konkrétnímu. Slova ve mně jsou tak zřetelná a neodbytná, že mi nedopřejí klidu, dokud je nepustím ven.

Můj nový zvyk Arthura rozčiluje. Nesnáší všechny zábavy, které vyvolávají melancholické rozpoložení, až na jeho hru na housle. Podle něj by se život měl točit kolem veselí a kratochvílí a vyhýbat se všemu, co přináší nepříjemné pocity. Jeho úmysly jsou šlechetné, protože mě viděl na dně. Našel mě na nádvoří Etonu po tom, co jsem se dozvěděl o matčině smrti. Objal mě – čímž porušil pravidla chování naší školy – a prohlásil, že vždycky bude mou rodinou. Od toho dne se mi snažil trochu ulehčit život. Stál při mně, když zemřel můj otec.

Byl po mém boku všechny tyto roky.

Arthur s Lorelai mají v plánu zůstat v Cadwalladerském panství do podzimu. Chtějí si užít atteberryskou společenskou